

ข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
ว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรม
พ.ศ. ๒๕๕๕

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงข้อบังคับว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และความในข้อ ๒ และข้อ ๓ ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๔๘ ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๕”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ข้อบังคับการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๔๘

(๒) ข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อ ๔ ให้ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมเสนอแผนผังและแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็น รวมทั้งแผนผังการจัดพื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรมตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ และข้อ ๓ ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๔๘ ต่อ กนอ. ตามหลักเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีบริษัทวิศวกรที่ปรึกษา วิศวกรผู้ออกแบบ วิศวกรควบคุมงานเป็นผู้รับรองแผนผังและแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็นตามมาตรฐานด้านวิศวกรรมและมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ตลอดจนเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมงานก่อสร้าง แล้วแต่กรณี ด้วย

สำหรับกรณีเขตพื้นที่ใดที่บุคคลใดได้จัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็นเขตอุตสาหกรรม หรือสวนอุตสาหกรรม หรือที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งได้ดำเนินการอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ และมีความประสงค์จัดตั้งให้เขตพื้นที่นั้นเป็นนิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยได้ดำเนินการพัฒนาก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็นต้องจัดให้มีสำหรับนิคมอุตสาหกรรมเสร็จแล้ว หากปรากฏว่าระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการดังกล่าวแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ให้ผู้ว่าการแต่งตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อทำการสำรวจตรวจสอบว่าระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการนั้นอยู่ในวิสัยที่จะทำการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ได้หรือไม่ หากคณะทำงานเห็นว่าไม่อยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการได้ แต่ได้ดำเนินการถูกต้องตามมาตรฐานวิชาการและสามารถรองรับการดำเนินงานของผู้ประกอบกิจการได้โดยไม่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการ การควบคุมดูแล และการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยตามลักษณะของกลุ่มกิจกรรมในเขตพื้นที่นั้น ให้ กนอ. ดำเนินการให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นนิคมอุตสาหกรรมต่อไป และให้นำความในวรรคสองมาใช้บังคับกับกรณีนี้โดยอนุโลม

ข้อ ๕ ให้ผู้ว่าการรักษาการตามข้อบังคับนี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศเพื่อกำหนดรายละเอียดในการออกแบบระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรมตามมาตรฐานวิชาการเพื่อปฏิบัติการตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑

ระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรม

ข้อ ๖ การออกแบบระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรมต้องเป็นไปตามมาตรฐานหลักวิชาวิศวกรรมทางและจราจร มาตรฐานกรมทางหลวง และมาตรฐานความปลอดภัยด้านการจราจรกำหนด โดยให้มีแบบถนน ตลอดจนขนาดของเขตทางและผิวจราจรเป็นสัดส่วนกับขนาดของนิคมอุตสาหกรรม ดังนี้

(๑) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่เกินกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ขึ้นไป ให้ออกแบบถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๔ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๓๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๑๔.๐๐ เมตร โดยมีเกาะกลางถนนและทางเท้าไม่น้อยกว่า ๒.๐๐ เมตรต่อข้าง

(๒) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ ๕๐๐ ไร่ขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ไร่ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๒ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๗.๐๐ เมตร และให้มีทางเท้าไม่น้อยกว่า ๒.๐๐ เมตรต่อข้าง อีกทั้งจะต้องมีผิวทางหรือไหล่ทางกว้างเพียงพอสำหรับให้รถจอดในกรณีฉุกเฉินได้

(๓) นิคมอุตสาหกรรมที่มีขนาดตั้งแต่ ๑๐๐ ไร่ขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๕๐๐ ไร่ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๒ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๑๖.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๗.๐๐ เมตร และให้มีทางเท้าไม่น้อยกว่า ๒.๐๐ เมตรต่อข้าง อีกทั้งจะต้องมีผิวทางหรือไหล่ทางกว้างเพียงพอสำหรับให้รถจอดในกรณีฉุกเฉินได้ ทั้งนี้ ตามที่ กนอ. เห็นชอบ

(๔) นิคมอุตสาหกรรมที่มีขนาดไม่เกิน ๑๐๐ ไร่ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๒ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๑๒.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๗.๐๐ เมตร โดยมีไหล่ทางและทางเท้า รวมกันไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตรต่อข้าง ทั้งนี้ ตามที่ กนอ. เห็นชอบ

ข้อ ๗ ความลาดชันของผิวจราจรในนิคมอุตสาหกรรม ให้ดำเนินการก่อสร้างตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ความลาดชันของผิวจราจรที่เป็นทางเนินต้องไม่เกินร้อยละสี่ต่อทางราบ ๑๐๐ ส่วนและให้มีระดับราบรองรับ (BRAKE GRADE)

(๒) ความลาดชันของผิวจราจรที่เป็นทางราบต้องไม่เกินร้อยละสองต่อทางราบ ๑๐๐ ส่วน

ข้อ ๘ ผิวจราจรต้องเป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก แอสฟัลต์ติกคอนกรีต คอนกรีตเสริมเหล็กลาดด้วยแอสฟัลต์หรือปูทับด้วยวัสดุอื่น หรือลาดยางแอสฟัลต์รองด้วยชั้นวัสดุพื้นทางที่มีความหนาและบดอัดแน่น ตามมาตรฐานวิชาการกำหนด ดังนี้

(๑) ผิวจราจรที่เป็นประเภทคอนกรีต ต้องมีความหนาไม่น้อยกว่า ๐.๒๑ เมตร เมื่อชั้นดินเดิม C.B.R. ไม่น้อยกว่าร้อยละสามหรือเมื่อชั้นดินทรุดตัวสม่ำเสมอแล้ว C.B.R. ต้องไม่มากกว่าร้อยละสาม

(๒) ผิวจราจรที่เป็นประเภทแอสฟัลต์ติกคอนกรีต ต้องมีความหนาไม่น้อยกว่า ๐.๐๕ เมตร เมื่อพื้นดินอ่อนจนถึงพื้นดินแข็ง C.B.R. ตั้งแต่ร้อยละหนึ่งขึ้นไป

ข้อ ๙ ถนนที่ตัดผ่านคลองหรือลำรางสาธารณประโยชน์ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องสร้างเป็นสะพาน สะพานท่อ หรือท่อลอด แล้วแต่กรณี ให้ดำเนินการออกแบบและก่อสร้างตามมาตรฐานวิชาการกำหนด

ข้อ ๑๐ ถนนที่เป็นทางเข้าออกของนิคมอุตสาหกรรมที่บรรจบกับทางหลวงแผ่นดินหรือทางสาธารณประโยชน์ต้องมีความกว้างของเขตทางให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖

ข้อ ๑๑ ระดับความสูงของถนนต้องสอดคล้องกับระบบระบายน้ำในนิคมอุตสาหกรรม อีกทั้งต้องได้ระดับและมาตรฐานกับทางสาธารณะด้วย

ข้อ ๑๒ ให้ปลูกหญ้าหรือปลูกต้นไม้บนเนิน (Slope) ตลอดแนวสองข้างถนน หรือดำเนินการอื่นใดเพื่อป้องกันการทรุดตัวของไหล่ทางลาดเอียง (Slope Protection)

ข้อ ๑๓ ให้ติดตั้งสัญญาณไฟจราจร ป้ายสัญญาณจราจร หรืออุปกรณ์สะท้อนแสงไฟบริเวณ เกาะกลางถนน วงเวียน ทางแยก ทางโค้ง ร่อง หรือสันนูนของถนนทุกแห่งโดยแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจน ตลอดจนการจัดให้มีระบบไฟฟ้าที่มีแสงสว่างอย่างเพียงพอในบริเวณถนนตามกฎหมายความปลอดภัยที่กรมทางหลวงกำหนด

ข้อ ๑๔ การออกแบบและก่อสร้างระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรม นอกจากที่ได้กำหนดไว้ในหมวดนี้แล้ว ให้ดำเนินการตามมาตรฐานวิชาการกำหนดด้วย

หมวด ๒

ระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วม

ข้อ ๑๕ ในหมวดนี้

“อัตราน้ำฝนไหลนอง” (Stromwater Runoff Rate) หมายความว่า อัตราที่น้ำไหลเข้าท่อหรือรางระบายน้ำมีค่าเท่ากับส่วนของฝนที่ตกลงมาบนพื้นดิน และไหลนองไปตามพื้นในช่วงระหว่างที่ฝนกำลังตก รวมถึงภายหลังจากที่ฝนได้หยุดตก

“พื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย” หมายความว่า บริเวณพื้นที่ที่เคยเกิดเหตุประสบอุทกภัย หรือบริเวณพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอุทกภัย เช่น บริเวณลุ่มน้ำเจ้าพระยา ลุ่มน้ำท่าจีน เป็นต้น

ข้อ ๑๖ การคำนวณปริมาณน้ำฝนไหลนอง จะกำหนดให้บริเวณน้ำไหลนองมีความสัมพันธ์กับปริมาณน้ำฝนโดยตรง โดยให้มีสัดส่วนน้ำฝนที่ตกลงมาบนพื้นที่ซึ่งเรียกว่า “วิธีเรชันแนล” (Rational Method) ตามสูตรการคิดคำนวณดังนี้ $Q = ๐.๒๗๘ CIA$

Q = อัตราน้ำฝนไหลนองสูงสุดในท่อ หรือรางระบายน้ำ ณ จุดที่พิจารณาหน่วยเป็นลูกบาศก์เมตรต่อวินาที

C = สัมประสิทธิ์การไหลนอง เป็นค่าคงที่ไม่มีหน่วย ขึ้นอยู่กับลักษณะพื้นที่ของบริเวณนั้น

I = ความเข้มเฉลี่ยของฝนที่ตกเป็นมิลลิเมตรต่อชั่วโมง

A = พื้นที่ที่จะระบายน้ำออกเป็นตารางกิโลเมตร

ข้อ ๑๗ ระบบระบายน้ำฝนให้ใช้แบบรางเปิดหรือแบบท่อปิด (Closed Conduits) พร้อมบ่อพักก็ได้ โดยให้เป็นไปตามความเหมาะสมของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม

สำหรับเขตที่พักอาศัยและเขตพาณิชยกรรมให้ใช้แบบรางเปิดหรือแบบท่อปิด (Closed Conduits) พร้อมบ่อพักก็ได้ โดยให้เป็นไปตามความเหมาะสมของพื้นที่และให้การไหลของน้ำมีความเร็วไม่น้อยกว่า ๐.๖๐ เมตรต่อวินาที เพื่อป้องกันการตกตะกอน

ข้อ ๑๘ อัตราการไหลของน้ำในคลองระบาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) กรณีรางระบายน้ำ ค.ส.ล. ให้มีความเร็วการไหลของน้ำตั้งแต่ ๐.๖๐ เมตร แต่ไม่เกิน ๓.๐๐ เมตรต่อวินาที

(๒) กรณีคลองดิน ให้มีความเร็วการไหลของน้ำตั้งแต่ ๐.๔๐ เมตร แต่ไม่เกิน ๑.๐๐ เมตรต่อวินาที

การกำหนดความเร็วการไหลของน้ำตาม (๑) และ (๒) ต้องคำนึงถึงการตกตะกอนและการกัดเซาะดินด้วย

ข้อ ๑๙ กรณีการออกแบบระบบระบายน้ำฝนสำหรับนิคมอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ให้พิจารณาในประเด็นดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ความสามารถของแหล่งรับน้ำภายนอกเพื่อรองรับน้ำจากนิคมอุตสาหกรรม

(๒) ทิศทางการไหลของน้ำรอบบริเวณพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ทั้งในภาวะปกติและกรณีเมื่อเกิดเหตุอุทกภัย

ให้ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมประสานกับผู้ดูแลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับแหล่งรับน้ำ เพื่อบำรุงรักษาแหล่งรับน้ำให้มีศักยภาพและประสิทธิภาพในการรับน้ำตามที่ได้ออกแบบไว้เป็นประจำทุกปี

ข้อ ๒๐ นิคมอุตสาหกรรมที่มีความจำเป็นต้องระบายน้ำออกนอกพื้นที่ ให้ดำเนินการติดตั้งเครื่องสูบน้ำที่เดินด้วยพลังงานไฟฟ้าเป็นระบบหลัก และเครื่องสูบน้ำซึ่งเดินด้วยเครื่องยนต์เป็นระบบสำรองไว้สำหรับกรณีฉุกเฉิน ณ บริเวณบ่อรับน้ำ (Retention Pond) เพื่อทำการสูบน้ำจากบ่อรับน้ำดังกล่าว และระบายลงสู่ระบบระบายน้ำต่อไป

กรณีการระบายน้ำออกนอกพื้นที่ตามวรรคหนึ่ง หากเป็นนิคมอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ต้องระบายน้ำให้ได้ร้อยละหนึ่งร้อยของปริมาณน้ำที่คำนวณได้ภายในเวลาไม่เกินสองชั่วโมง ทั้งนี้ไม่ว่าจะด้วยเครื่องสูบน้ำที่เดินด้วยพลังงานไฟฟ้าหรือเครื่องสูบน้ำสำรองซึ่งเดินด้วยเครื่องยนต์ก็ตาม

บ่อรับน้ำ (Retention Pond) ตามวรรคหนึ่ง ต้องสร้างถนนให้มีความเหมาะสมกับการใช้ประโยชน์และสะดวกในการบำรุงรักษา โดยมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร หนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร และมีความพร้อมสามารถใช้งานได้ตลอดเวลา

ข้อ ๒๑ กรณีพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมที่มีลักษณะเป็นที่ลุ่มและมีน้ำท่วมขังต้องก่อสร้างคันกั้นน้ำล้อมรอบพื้นที่โครงการ เพื่อป้องกันน้ำท่วมและป้องกันน้ำจากบริเวณรอบนอกไหลเข้าสู่พื้นที่ภายในนิคมอุตสาหกรรม ภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) คันกั้นน้ำต้องออกแบบให้มีลักษณะเป็นเขื่อน และมีโครงสร้างที่มีความแข็งแรงเพียงพอในการต้านทานแรงดันน้ำจากภายนอกโครงการ โดยให้คำนึงถึงสภาพน้ำไหลหรือน้ำซึมผ่านฐานเขื่อน และได้เขื่อนด้วย

(๒) คันกั้นน้ำต้องมีความสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบสิบปี แต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร

(๓) การก่อสร้างคันกั้นน้ำต้องไม่ขวางทางน้ำหลากเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาน้ำท่วมบริเวณพื้นที่โดยรอบ แต่หากมีเหตุจำเป็นจะต้องก่อสร้างคันกั้นน้ำขวางทางน้ำหลาก ให้จัดทำร่องน้ำเพื่อระบายน้ำที่จะท่วมขังให้ไหลออกสู่ทางน้ำสาธารณะได้โดยสะดวก

(๔) สันเขื่อนต้องออกแบบให้มีทางสำหรับการซ่อมบำรุง (Service Road) ด้วย โดยมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร หนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร และต้องจัดให้มีทางขึ้น - ลงทุกระยะ ๘๐๐.๐๐ เมตรสำหรับการบำรุงรักษาปกติทั่วไปและในภาวะฉุกเฉิน หรือเสนอรูปแบบทางสำหรับการซ่อมบำรุง (Service Road) และทางขึ้น - ลงที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละพื้นที่

(๕) ในกรณีที่มีความจำเป็น กนอ. อาจพิจารณาให้ดำเนินการถมพื้นที่บางส่วนหรือทั้งหมดเพื่อป้องกันเหตุอุทกภัยก็ได้ โดยให้ถมดินสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดแต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร ทั้งนี้ ภายใต้หลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดินกำหนด ตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

ข้อ ๒๒ นิคมอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ต้องดำเนินการก่อสร้างคันกันน้ำ ล้อมรอบพื้นที่โครงการเพื่อป้องกันน้ำท่วมและป้องกันน้ำจากบริเวณรอบนอกไหลเข้าสู่พื้นที่ภายใน นิคมอุตสาหกรรม ภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) คันกันน้ำต้องออกแบบให้มีลักษณะเป็นเขื่อน และมีโครงสร้างที่มีความแข็งแรงเพียงพอ ในการต้านทานแรงดันน้ำจากภายนอกโครงการ โดยใช้เกณฑ์ระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปีเป็นฐาน ในการคำนวณ และต้องคำนึงถึงสภาพน้ำไหลหรือน้ำซึมผ่านฐานเขื่อนและใต้เขื่อนด้วย

(๒) คันกันน้ำต้องมีความสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปี โดยกำหนดระยะส่วนเผื่อ ความสูง (Free Board) ไว้ไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร

(๓) การก่อสร้างคันกันน้ำต้องไม่ขวางทางน้ำหลากเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาน้ำท่วมบริเวณพื้นที่ โดยรอบ แต่หากมีเหตุจำเป็นจะต้องก่อสร้างคันกันน้ำขวางทางน้ำหลาก ให้จัดทำร่องน้ำเพื่อระบายน้ำ ที่จะท่วมขังให้ไหลออกสู่ทางน้ำสาธารณะได้โดยสะดวก

(๔) สันเขื่อนต้องออกแบบให้มีทางสำหรับการซ่อมบำรุง (Service Road) ด้วย โดยมีผิวจราจร กว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร และหนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร ตลอดจนต้องจัดให้มีทางขึ้น - ลง ทุกระยะ ๘๐๐.๐๐ เมตรสำหรับการบำรุงรักษาปกติทั่วไปและในภาวะฉุกเฉิน หรือเสนอรูปแบบ ทางสำหรับการซ่อมบำรุง (Service Road) และทางขึ้น - ลงที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละพื้นที่

(๕) การก่อสร้างคันกันน้ำจะต้องประสานกับหน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดระบบการระบายน้ำรอบนิคมอุตสาหกรรมเป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ตลอดจน ลดผลกระทบทั้งกรณีปริมาณของน้ำและทิศทางการไหลของน้ำที่ไหลเข้าสู่นิคมอุตสาหกรรม

(๖) ต้องจัดให้มีระบบการติดตามสถานการณ์น้ำ การเฝ้าระวังระดับน้ำภายนอก และการแจ้ง เตือนภัยล่วงหน้า รวมถึงเสนอแผนป้องกันและมาตรการภาวะฉุกเฉินกรณีเมื่อเกิดเหตุอุทกภัย ตลอดจน การตรวจสอบสภาพของระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมเป็นประจำ พร้อมทั้งให้รายงาน การตรวจสอบดังกล่าวต่อ กนอ. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นประจำทุกปี

(๗) ต้องจัดให้มีวิศวกรระดับสามัญวิศวกรเป็นผู้ลงนามรับรองการคำนวณและออกแบบระบบ ระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมสำหรับพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัยด้วย

ในกรณีที่มีความจำเป็น กนอ. อาจพิจารณาให้ดำเนินการถมพื้นที่บางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อป้องกันเหตุอุทกภัยก็ได้ โดยให้ถมดินสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปี แต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร ทั้งนี้ ภายใต้หลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดินกำหนด ตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

ข้อ ๒๓ หลักเกณฑ์การออกแบบระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมนอกจากที่กำหนด ไว้ในหมวดนี้แล้ว ให้เป็นไปตามมาตรฐานทางวิศวกรรมหรือมาตรฐานวิชาการกำหนดด้วย

หมวด ๓
ระบบน้ำประปา

ข้อ ๒๔ คุณภาพของน้ำประปาที่ใช้ในเขตนิคมอุตสาหกรรมต้องได้ค่ามาตรฐานของการประปานครหลวง หรือการประปาส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี หรือเหมาะสมกับคุณภาพน้ำใช้สำหรับประเภทของกิจการ แต่ละประเภทของนิคมอุตสาหกรรมนั้น ๆ

ข้อ ๒๕ นิคมอุตสาหกรรมใดประสงค์จะใช้ระบบประปาโดยการผลิตจากแหล่งน้ำผิวดิน (ระบบน้ำดิบ) ต้องดำเนินการเพื่อให้ได้น้ำดิบที่มีคุณภาพมาตรฐานตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๔ และมีปริมาณเพียงพอ สำหรับการใช้น้ำในนิคมอุตสาหกรรมนั้นตลอดทั้งปี

ข้อ ๒๖ นิคมอุตสาหกรรมใดประสงค์จะใช้น้ำประปาจากระบบการผลิตน้ำประปาขึ้นเอง ต้องออกแบบระบบประปาให้มีความสามารถในการผลิตที่เพียงพอต่อการใช้น้ำในนิคมอุตสาหกรรม และให้ได้คุณภาพมาตรฐานตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๔ รวมถึงกรณีที่ใช้น้ำประปาจากภายนอกโครงการด้วย

ข้อ ๒๗ การคิดคำนวณปริมาณความต้องการน้ำใช้ต่อพื้นที่การใช้น้ำในนิคมอุตสาหกรรม ให้ประมาณการจากการใช้น้ำต่อหน่วยการผลิต รวมถึงโอกาสที่จะผลิตรายได้กำลังของแต่ละ นิคมอุตสาหกรรม โดยให้คำนึงถึงปัจจัยประเภทอุตสาหกรรมหรือกิจกรรมของพื้นที่ ตลอดจน การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมในอนาคตด้วย

ข้อ ๒๘ ระบบการจ่ายน้ำประปา ให้ดำเนินการภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) การออกแบบติดตั้งท่อประปาต้องมีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ และได้มาตรฐาน ตามหลักวิศวกรรม

(๒) จ่ายน้ำประปาโดยวิธีแบบอัดแรงดันในเส้นท่อ หรือระบบหอดึงสูงซึ่งมีแรงดันน้ำในท่อ ไม่น้อยกว่า ๑.๕๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร แต่ไม่เกิน ๖.๐๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

(๓) ถังสำหรับเก็บน้ำประปาต้องมีความจุอย่างน้อยแปดชั่วโมงของค่าความต้องการใช้น้ำสูงสุด ต่อวัน โดยรวมถึงปริมาณน้ำสำรองสำหรับการดับเพลิงด้วย

ข้อ ๒๙ กรณีระบบประปาซึ่งจัดให้มีในพื้นที่ที่พัฒนาแล้วในนิคมอุตสาหกรรมใด ได้ผลิตน้ำใช้ ในพื้นที่ดังกล่าวในปริมาณและคุณภาพตามที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ และน้ำที่ผลิตเพื่อใช้ในพื้นที่นั้น ยังคงเหลือและเพียงพอสำหรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมจากที่ได้รับอนุญาตจาก กนอ. ให้พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมนั้นใช้ระบบประปาของพื้นที่ที่พัฒนาแล้วต่อไปโดยไม่ต้องก่อสร้างระบบประปาขึ้นใหม่ แต่ทั้งนี้ต้องดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรฐาน ด้านวิศวกรรมและวิชาการกำหนด

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง หากได้มีการใช้น้ำปริมาณเกินกว่าร้อยละเจ็ดสิบของความสามารถ ในการผลิตจากระบบประปาที่มีอยู่เดิม ให้ดำเนินการเพื่อก่อสร้างระบบประปาแห่งใหม่ทันที

หมวด ๔
ระบบบำบัดน้ำเสีย

ข้อ ๓๐ การออกแบบระบบบำบัดน้ำเสีย (Wastewater Treatment Plant) ให้ดำเนินการ ดังนี้
(๑) การคำนวณปริมาณน้ำเสีย (Designed Flow) เพื่อการออกแบบ ให้คิดคำนวณโดยใช้ค่าร้อยละแปดสิบของปริมาณน้ำใช้และปริมาณน้ำรั่วซึมเข้าเส้นท่อ หรือในกรณีที่มีข้อมูลปริมาณน้ำเสียที่เกิดขึ้นจริงก็สามารถคำนวณจากข้อมูลดังกล่าวตามความเหมาะสมกับประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรมนั้นได้

(๒) ต้องมีความเหมาะสมตามลักษณะสมบัติของน้ำเสียของแต่ละนิคมอุตสาหกรรม และการบำบัดน้ำเสียต้องเป็นไปตามมาตรฐานน้ำทิ้งตามที่กฎหมายกำหนด โดยให้มีบ่อเก็บน้ำทิ้งหลังการบำบัด (Holding Pond) ด้วย

(๓) การบำบัดและกำจัดสลัดจ์ (Sludge Treatment and Disposal) ที่ออกจากระบบบำบัดน้ำเสียต้องดำเนินการให้เป็นไปอย่างเหมาะสม หรืออาจส่งสลัดจ์ให้แก่ผู้รับบริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการถูกต้องตามกฎหมายรับไปดำเนินการบำบัดและกำจัดก็ได้

ข้อ ๓๑ ระบบระบายน้ำเสีย (Sewerage System) ต้องดำเนินการภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ระบบระบายน้ำเสียต้องแยกออกจากระบบระบายน้ำฝนโดยเด็ดขาด

(๒) น้ำเสียที่เกิดขึ้นจากเขตอุตสาหกรรม เขตพาณิชยกรรม และเขตที่พักอาศัยให้ระบายลงสู่ระบบระบายน้ำเสีย

(๓) ท่อระบายน้ำเสียต้องเป็นระบบท่อดัด มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางท่อไม่น้อยกว่า ๐.๒๐ เมตร และมีความลึกของท้องท่อสูงสุดต้องไม่เกิน ๔.๐๐ เมตร

(๔) ระยะห่างระหว่างบ่อพักน้ำเสีย (Manhole) ต้องไม่เกิน ๔๐.๐๐ เมตร

ข้อ ๓๒ กรณีระบบบำบัดน้ำเสียซึ่งจัดให้มีในพื้นที่ที่พัฒนาแล้วในนิคมอุตสาหกรรมใดได้บำบัดน้ำเสียในพื้นที่ดังกล่าวตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ และระบบบำบัดน้ำเสียนั้นยังคงมีขีดความสามารถและประสิทธิภาพที่เพียงพอสำหรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมจากที่ได้รับอนุญาตจาก ก.นอ. ให้พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมนั้นใช้ระบบบำบัดน้ำเสียของพื้นที่ที่พัฒนาแล้วต่อไปได้โดยไม่ต้องก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียขึ้นใหม่ แต่ทั้งนี้ต้องดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรฐานด้านวิศวกรรมและวิชาการกำหนด

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง หากได้มีการบำบัดน้ำเสียเกินกว่าร้อยละเจ็ดสิบของความสามารถในการบำบัดน้ำเสียจากระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่เดิม ให้ดำเนินการเพื่อก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียแห่งใหม่ทันที

หมวด ๕
ระบบสื่อสารโทรคมนาคม

ข้อ ๓๓ ให้ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีระบบสื่อสารโทรคมนาคมภายในนิคมอุตสาหกรรมเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินงานของผู้ประกอบกิจการหรือผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมได้อย่างทั่วถึง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และต้องจัดให้มีตู้โทรศัพท์สาธารณะเพื่อให้บริการโดยทั่วไปด้วย

หมวด ๖
ระบบไฟฟ้า

ข้อ ๓๔ การออกแบบระบบไฟฟ้าต้องจัดทำตามแบบแปลน แผนผังตามแบบมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวงกำหนด แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๕ สายไฟฟ้าและอุปกรณ์เกี่ยวกับไฟฟ้าทุกชนิดที่ใช้กับระบบไฟฟ้าต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) และมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวงกำหนด แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๖ ค่ามาตรฐานความต้องการใช้ไฟฟ้าในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมให้ถือเกณฑ์ ๕๐ KVA ต่อพื้นที่ ๑ ไร่

สำหรับนิคมอุตสาหกรรมใดที่มีพื้นที่มากกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ ต้องจัดเตรียมพื้นที่ให้เพียงพอและเหมาะสมเพื่อจัดตั้งสถานีไฟฟ้าย่อยขึ้น ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวงกำหนด แล้วแต่กรณี

หมวด ๗
ระบบดับเพลิงและระบบป้องกันอุบัติภัย

ข้อ ๓๗ การออกแบบระบบท่อน้ำดับเพลิง ตลอดจนอุปกรณ์ทุกชนิดที่ใช้สำหรับการดับเพลิงต้องมีความเหมาะสมตามลักษณะ ประเภทและขนาดของกิจการโรงงานหรือกิจการการบริการในนิคมอุตสาหกรรมและต้องได้มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัยหรือมาตรฐานทางราชการกำหนด

ข้อ ๓๘ หัวดับเพลิง (Hydrant) ที่ใช้ในระบบดับเพลิงต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นแบบเปียก (Wet Barrel)

(๒) หัวดับเพลิงต้องมีขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐.๐๐ มิลลิเมตร โดยมีขนาดของท่อต่อทางน้ำเข้าหัวดับเพลิงกับระบบท่อน้ำไม่น้อยกว่า ๑๕๐.๐๐ มิลลิเมตร และหัวน้ำออกขนาด ๖๕.๐๐ มิลลิเมตร พร้อมประตุน้ำจำนวน ๒ ทาง

(๓) หัวต่อสายฉีดน้ำดับเพลิงต้องเป็นหัวต่อแบบสวมเร็วชนิดตัวเมีย พร้อมฝาครอบและโซ่

(๔) ระยะห่างระหว่างท่อดับเพลิงแต่ละหัวต้องไม่เกิน ๑๕๐.๐๐ เมตร

ข้อ ๓๙ ระบบส่งน้ำดับเพลิงต้องมีความเหมาะสมและมีแรงดันน้ำปลายท่อดับเพลิงที่จุดไกลสุดไม่น้อยกว่า ๑.๕๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร โดยใช้ระบบเครื่องสูบน้ำเพิ่มแรงดันน้ำด้วยก็ได้

ข้อ ๔๐ ให้จัดรถดับเพลิงที่มีคุณสมบัติตามมาตรฐาน NFPA 1901 Standard for Automotive Fire Apparatus และสอดคล้องตามลักษณะ ประเภท และขนาดของโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม

หากนิคมอุตสาหกรรมใดตั้งอยู่ในท้องที่ที่มีหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่ให้บริการเกี่ยวกับการดับเพลิงและบรรเทาสาธารณภัย ให้นิคมอุตสาหกรรมนั้นใช้บริการจากหน่วยงานดังกล่าวได้

ข้อ ๔๑ ให้มีมาตรการป้องกันอัคคีภัยและแผนฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ อุบัติเหตุหรือเหตุฉุกเฉินอื่น โดยให้เตรียมอุปกรณ์ เครื่องมือ ตลอดจนบุคลากรอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ต้องจัดให้มีการฝึกซ้อมตามมาตรการดังกล่าวเป็นประจำอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

หมวด ๘

ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูล

ข้อ ๔๒ ในหมวดนี้

“กากอุตสาหกรรม” หมายความว่า ขยะหรือของเสียที่เกิดจากการประกอบกิจการในโรงงาน โดยแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ กากอุตสาหกรรมไม่อันตรายซึ่งหมายความถึงขยะหรือของเสียที่ไม่ปนเปื้อน ผสม หรือปะปนกับสารอันตรายตามที่กฎหมายกำหนด และกากอุตสาหกรรมอันตรายซึ่งหมายความถึงขยะหรือของเสียที่ปนเปื้อน ผสม หรือปะปนกับสารอันตรายหรือมีคุณสมบัติที่เป็นอันตรายตามที่กฎหมายกำหนด

“มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล” หมายความว่า ขยะหรือของเสียที่เกิดจากกิจกรรมต่าง ๆ ในสถานที่หรือบริเวณใด ๆ ในนิคมอุตสาหกรรม เช่น อาคารสำนักงาน อาคารพาณิชย์ สถานบริการ ที่พักอาศัย เป็นต้น ทั้งนี้ ไม่รวมถึงกากอุตสาหกรรม

ข้อ ๔๓ การคำนวณปริมาณกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูลในนิคมอุตสาหกรรม ให้ใช้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ให้คิดคำนวณอัตราการเกิดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลในเขตพาณิชย์กรรม และที่พักอาศัยจำนวนอัตรา ๐.๘๐ กิโลกรัมต่อคนต่อวัน อัตราความหนาแน่นของมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลเท่ากับ ๐.๓๐ กิโลกรัมต่อลิตร

(๒) ให้คิดคำนวณอัตราการเกิดกากอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมจำนวน ๑๘.๐๐ กิโลกรัมต่อไร่ต่อวัน อัตราความหนาแน่นของกากอุตสาหกรรมเท่ากับ ๐.๑๕ กิโลกรัมต่อลิตร

(๓) ให้คิดคำนวณการเกิดกากอุตสาหกรรมอันตรายเป็นร้อยละห้าของปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในเขตอุตสาหกรรม

ในกรณีที่มีข้อมูลปริมาณกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูลที่เกิดขึ้นจริงสามารถคำนวณจากข้อมูลดังกล่าวให้เหมาะสมกับประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรมนั้นได้

ข้อ ๔๔ ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลในนิคมอุตสาหกรรมให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้ใช้บริการการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลจากผู้รับบริการกำจัดที่ได้รับอนุญาตจากหน่วยราชการได้

(๒) กรณีนิคมอุตสาหกรรมใดมีความประสงค์จะสร้างระบบกำจัดกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลขึ้นเอง ต้องใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๔๕ ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลอื่นใด นอกจากที่กำหนดไว้แล้วในหมวดนี้ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการหรือหน่วยงานราชการกำหนดด้วย

หมวด ๙

ระบบติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๔๖ ให้ดำเนินการติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม ดังนี้

(๑) ติดตามผลการปฏิบัติตามมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการนิคมอุตสาหกรรมที่ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการผู้ชำนาญการของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการว่าจ้างบุคคลที่สามหรือหน่วยงานกลาง (Third Party) ที่ได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เป็นผู้ดำเนินการติดตามผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตลอดจนติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อเสนอสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๒) ให้จัดทำรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมตาม (๑) ทุก ๆ หกเดือนหรือสองครั้งต่อปี ทั้งนี้ ตามแนวทางที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำหนด

(๓) ติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายหรือมาตรฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง

หมวด ๑๐

ระบบรักษาความปลอดภัย

ข้อ ๔๗ การจัดระบบรักษาความปลอดภัยของนิคมอุตสาหกรรม ต้องจัดให้มีสิ่งแสดงแนวเขตหรือขอบเขตของนิคมอุตสาหกรรม ตลอดจนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพื่อตรวจตราและดูแลรักษาความปลอดภัยภายในเขตนิคมอุตสาหกรรม ณ บริเวณที่มีความจำเป็น และทางเข้า - ออกของนิคมอุตสาหกรรมเป็นประจำตลอดเวลา

ข้อ ๔๘ เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและสวัสดิภาพในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ประกอบกิจการหรือผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นในพื้นที่ที่เสี่ยงภัย นอกจากจะต้องดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๗ อย่างเคร่งครัดแล้ว ต้องจัดให้มีการเฝ้าระวังเพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้นและก่อความเสียหายต่อนิคมอุตสาหกรรม โดยอาจพิจารณาเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออุปกรณ์สำหรับการป้องกันภัยหรือระวางภัย หรือมีมาตรการรักษาความปลอดภัยอื่นใด หรือขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องตามความจำเป็นและเหมาะสม

หมวด ๑๑

การจัดสรรพื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรม

ข้อ ๔๙ การจัดสรรพื้นที่ในเขตนิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีเขตพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชน (Buffer Zone) ตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่เกินกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชน (Buffer Zone) ไม่น้อยกว่า ๒๕๐ ไร่ ทั้งนี้ ต้องมีพื้นที่สีเขียวไม่น้อยกว่าร้อยละห้าของพื้นที่ดังกล่าว โดยมีแนวกันชน (Buffer Zone) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมกว้างไม่น้อยกว่า ๕.๐๐ เมตร

(๒) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่เกินกว่า ๕๐๐ ไร่ แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชน (Buffer Zone) ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าของจำนวนพื้นที่ทั้งหมด โดยมีแนวกันชน (Buffer Zone) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมกว้างไม่น้อยกว่า ๕.๐๐ เมตร

(๓) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่ไม่เกิน ๕๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชน (Buffer Zone) ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของจำนวนพื้นที่ทั้งหมด โดยมีแนวกันชน (Buffer Zone) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๐๐ เมตร

หมวด ๑๒

ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการอื่นเพิ่มเติม

ข้อ ๕๐ นิคมอุตสาหกรรมที่มีความประสงค์จะให้ มีระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกหรือบริการอื่นเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้แล้วในหมวด ๑ ถึงหมวด ๑๑ เช่น ศูนย์ฝึกอบรม ศูนย์กลางการติดต่อสื่อสาร สถานพยาบาล หรือบริการรถรับส่ง เป็นต้น ให้ดำเนินการได้ตามความเหมาะสม

หมวด ๑๓
การตรวจสอบการออกแบบ และก่อสร้าง

ข้อ ๕๑ ในกรณีที่ กนอ. ตรวจพบว่าการออกแบบของบริษัทวิศวกรที่ปรึกษาและการก่อสร้างไม่เป็นไปตามมาตรฐานทางด้านวิศวกรรมและตามมาตรฐานระบบสาธาณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการอื่นที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ผู้ออกแบบ ผู้ควบคุมงานหรือผู้ก่อสร้าง แล้วแต่กรณีต้องรับผิดชอบแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่ กนอ. กำหนด

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕๒ บรรดาแบบแปลน แผนผังของระบบสาธาณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการอื่นที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของ กนอ. ในวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นคำขออนุมัติตามข้อบังคับนี้โดยอนุโลม ในกรณีที่คำขออนุมัติดังกล่าวมีข้อแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ให้ กนอ. มีอำนาจสั่งให้แก้ไขเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น หรือผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมจะขอแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ก็ได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕
วิฑูรย์ สิมะโชคดี
ประธานกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย